

fler ikke kommer fra vore vestindiske Der, men fra andre Havne, og altsaa vil den Fordel, som gennem Regjeringens og visse Medlemmer Mening burde tilflyde disse Der, slet ikke komme dem til Gode. Efter en Opgjørelse fra Regjeringen, som vi have liggende for os, har den Begunstigelse, der er bleven Muskovados Sukker til Del i de sidste 3 Aar, nemlig fra 1871—74 — de 3 Aar, i hvilke Loven har bestaaet — i Gjennemsnit udgjort 111,000 Kroner om Aaret; men deraf er i Gjennemsnit ikke mere end $\frac{3}{5}$ kommet de vestindiske Der til Gode, medens de $\frac{2}{5}$ ere komne Fremmede til Gode. Det kan dog under alle Omstændigheder ikke være de Herrers Mening, at vi skulle ofre 45,000 Kroner om Aaret til Plantere paa andre Der end vore egne, navnlig St. Kroig. Forholdene have ogsaa stillet sig meget ulige, og det har viist sig, at over Halvdelen af Begunstigelsen i de to sidste af de omtalte 3 Finantsaar, nemlig Aarene 1872—73 og 1873—74, er kommen Andre end vore egne vestindiske Der til Gode. Ministeren ansører nu i den Skrivelse, der er aftrykt i Betænkningen, og som ogsaa den ærede Ordfører omtalte, at det maa antages, at dette hidrører fra en ringere Høst paa vore vestindiske Der i de omtalte 2 Aar, og at Forholdet forhaabentlig nu vil forandre sig, efter som Høsten er bleven bedre; men dette viser os tillige en anden Ting, selv om det til en vis Grad kan have sin Rigtighed, nemlig at Fremmede have lært at tilvende sig denne Fordel. De have fundet Bei til vore Markeder med deres Muskovados Sukker, de tage Fordelen, og de skulle nok blive ved dermed; naar de først have lært denne Bei at kjende, skulle de nok vedblive at følge den. Der er endelig en Betragtning, som det forekommer mig maa være afgjørende. Der er fra Regjeringens Side i denne Samling blevet forelagt ikke mindre end 3 forskellige Lovforslag til Bedste for de vestindiske Der. Det ene, som er vedtaget, gaar ud paa Eftergivelse af deres Bidrag til de almindelige Statsforpændheder, undtagen hvad deres egen Centralbestyrelse angaar; det andet Forslag andrager om et meget betydeligt Laan af Finantserne til vore vestindiske Kolonier til Hjælp til Oprettelsen af Fællessukkerkogerierne, og det her foreliggende Lovforslag er det tredie. Endelig er der en fjerde Foranstaltning, som gennem Finantsudvalgets Betænkning er bleven Thinget bekendt; det er den, at Ministeren paa egen Haand af Reserverfondets Midler har ublaant et temmeligt betydeligt Beløb, 150,000 Pfaster eller mellem 5 og 600,000 Kroner, til de vestindiske Der for i det Hele at støtte dem under deres uheldige finantsielle Stilling. Det er en uheldig Maade at behandle dette Spørgsmaal om Hjælp til Vestindien paa, at man kommer med en Sag, som naturlig maa henvises til et Udvalg, en anden Sag, som naturlig maa henvises til et andet Udvalg, og en tredie, som kommer frem under et

tredie Udvalg, thi hvert af disse Udvalg kommer til selvstændig at behandle Spørgsmaalet. Derfor Bestindien skal understøttes — det er et Spørgsmaal, hvorom jeg overhovedet ikke skal udtale mig nærmere her — er det min Mening, at Stedet til at drøfte denne Sag, til at prøve den og at tage Bestemmelse derom, maa være i Udvalget angaaende de vestindiske Der, og det er ikke rigtigt, at vi her under denne Sag tage under Overveielse, hvorvidt vi skulle forøge Vestindien 50,000 Kroner eller noget Lignende, medens et andet Udvalg behandler en Understøttelse under en anden Sag, medens vi gennem Finantsudvalget have faaet at vide, at Ministeren har understøttet Vestindien under en tredie Form, og medens vi endelig her i Thinget ved en fjerde Lov have vedtaget en Eftergivelse af det fastsatte Bidrag derafra. Lad disse Sager blive behandlede under det, og det bør da være gennem det vestindiske Udvalg, der bliver det omhyggelig prøvet, hvorledes Dernes Forhold ere, hvad de trænge til, hvorvidt der er Narsag til fra Statens Side at komme dem til Hjælp, og hvorvidt Staten kan være tjent med at komme dem til Hjælp, men i Toldudvalget savne vi Forudsætningerne for at bedømme de vestindiske Ders Forhold. Vi have ikke havt disse Sager til Prøvelse, og vi kunne ikke indlade os nærmere derpaa. Naar Hovedspørgsmaalet er til Behandling i et andet Udvalg, er det ikke rigtigt, hverken af den høitærede Finantsminister eller af den ærede Ordfører for Heltallet, at sige til os, at det, saalænge Spørgsmaalet om Fællessukkerkogerierne staa paa, vilde være urigtigt ikke at vedblive at give Vestindien den Gave, vi hidtil have givet. Derom kunne vi ikke tage Bestemmelse her under en Toldtags Behandling, naar et andet Udvalg har Sagen i det Hele til Prøvelse. Dette forekommer mig maa være den afgjørende Betragtning i denne Sag, og derfor mener jeg, at vi med Hensyn til Spørgsmaalet om Muskovadosukkeret bør gjøre, hvad vi i og for sig anse for rigtigt; vi bør behandle denne Sag fra vort eget Standpunkt. Staa vi os ved at beholde Begunstigelsen for Muskovadosukker, skulle vi beholde den, og staa vi os ved at lade den falde, skal den ophæves. Det er derfor, Mindretallet har stillet det Vindringsforslag, som findes i Betænkningen under Nr. 1, og som gaar ud paa her at indføre de samme Bestemmelser angaaende Fortoldningen af Sukker, som det var paatænkt at indføre ved den almindelige Toldlov, men ikke at træffe nogen som helst midlertidig Bestemmelse angaaende Muskovadosukker. — Med Hensyn til det Punkt, som den ærede Ordfører dernæst omtalte, nemlig Spørgsmaalet om Tolden paa raffineret Sukker, maa jeg paa Mindretallets Vegne anbefale, at Thinget ned sætter denne Told til 11,5 eller 11½ Ore. Nu er Tolden 13½ Ore og indeholder en Beskyttelse af noget over 3 Ore eller 1½ Skilling. Den ærede